

Tjugoförsta söndagen under året 2021

Jesus vill alltid möta oss och komma oss nära i sin kyrka. Kyrkan tar gestalt i oss när vi möter Jesus och tar emot honom som vår Frälsare och Herre. Vi blir kyrka i mötet med honom. Hans kärlek binder oss samman till en helig gemenskap. Hans ord fastnar i vårt hjärta och förvandlar oss till hans lärjungar och vänner: ”Herre, till vem skulle vi gå?”, säger Petrus, ” Du har det eviga livets ord, och vi förstår att du är Guds helige” (Joh 6:69). Vi kan alla identifiera os med Petrus. Även om vi ibland är svaga och likgiltiga i vår tro, så vet vi innerst inne att det bara är Jesus, som är helig och kan visa oss den sanningens och kärlekens väg som leder till det eviga livet.

Det är i mötet med Guds helige som vi, hela kyrkan, får del av hans helighet. I dopet har vi fått ett litet frö av helighet som sedan skall förvandla oss mer och mer. När Paulus skriver sina brev till församlingarna adresserar han det alltid till de heliga i Korint, Efesus. Jesus vill att vi alla, hela kyrkan, skall återspegla och förmedla hans egen helighet. Vi är alla kallade till helighet. I kollektbönen i dag bad vi: ”Gud, din gåva är det att kyrkans många lemmar strävar efter samma mål”. I trosbekännelsen säger vi att vi tror på ”en, helig, katolsk och apostolisk kyrka”. Vi vågar lita på att Kristus bevarar sin helighet levande i kyrkan. ”Ty han ville själv låta kyrkan träda fram till sig i härlighet och utan minsta fläck eller skrynkla; helig och felfri skulle den vara” (Ef 5:27), skriver Paulus till de heliga i Efesus. Samma sak vill han säga till oss här och nu, de heliga i Marielund. I sitt innersta mysterium, i sitt hjärta, är kyrkan alltid helig och kan alltid hjälpa oss att ta emot denna Guds gåva och förvandlas av den.

Men hur kommer det sig då att vi ständigt konfronteras med synd och ondska som har nästlat sig in i kyrkan, ja, i vårt eget liv? Gång på gång hör vi om övergrepp och ekonomiska skandaler i kyrkan, om internatskolor där barn sliter ont. Vi behöver bara slå upp tidningen för att se att det finns allt slag synd och brister i kyrkan. Ja, vi behöver bara se på vårt eget liv, så upptäcker vi, om vi är någorlunda ärliga, att det finns mycket som är dåligt och klandervärt. Gång på gång måste vi bekänna att vi är syndare i oändligt behov av omvändelse, förlåtelse och Guds barmhärtighet. Det är alltid viktigt att först se sin egen synd och skuld. Det är jag som genom min synd döljer kyrkans helighet och gör att människor vänder sig bort i besvikelse och frustration eftersom de hade förväntat sig något annat. Vi kan aldrig omvända andra till ett heligt liv, bara oss själva. Därför är det så viktigt att vi inte bara förfasar oss över det onda som andra i kyrkan gör sig skyldiga till utan ärligt och uppriktigt försöker omvända oss själva till ett heligt liv.

Gud har gett oss alla frihetens gåva, som vi i vår tur måste hantera på bästa sätt och medvetet och frivilligt välja sanningens, godhetens och helighetens väg.

Kyrkan vill hjälpa var och en av oss att hitta rätt i livet. Genom Guds ord och bud får vi ledning. Genom sakramenten får vi Guds nåd, som ingjuts i oss för att väcka oss till en större längtan efter att efterfölja Jesus och leva som han gjorde. När vi sörjer över allt det onda vi hör om som kyrkans medlemmar gjort sig skyldiga till är det en uppmaning till oss: omvänd dig, följ Jesus ännu trognare, låt dig förvandlas av hans helighet. Det är så lätt att peka finger åt andra och sätta oss på våra höga hästar. Visst får vi lida över att synden har nästlat sig in i kyrkan och dolt hennes inre helighet för världens ögon och för vår egen blick. Men framför allt måste det väcka oss till en helig längtan efter att komma Jesus ännu närmare, bli honom ännu mer trogna och efterfölja honom allt bättre.

”Kristus har älskat kyrkan och utlämnat sig själv för den för att helga den genom reningsbadet i vatten och genom dopordet” (Ef 5:26). Det är Kristus själv som garanterar att kyrkan av nåd alltid förblir helig i sin innersta verklighet, trots att vi alla som tillhör henne är behäftade med synd och svaghet. Det enda lysande undantaget är förstas Jungfru Maria den Obefläckade som bevarats från all synd och fått del av frälsningens fullhet i förskott. Just därför är hon kyrkans urbild. I henne ser vi kyrkans sanna ansikte. Genom henne får vi en glimt av vad vi alla är kallade att vara. För att förstå kyrkans mysterium inifrån behöver vi se på henne i Jungfru Marias ljus. Maria vill också hjälpa oss att mer och mer motsvara den värdighet vi har fått genom vårt dop som lemman i kyrkans mystiska kropp. Maria hjälper oss alla i kyrkan att ”sträva efter samma mål”, heligheten. Maria vill också trösta oss när vi sörjer över vår egen synd – och all den synd som kyrkans medlemmar gör sig skyldiga till. På så sätt kan hon väcka oss till insikt och omvändelse. Det är aldrig för sent att börja gå helgelsens väg.

”Ingen kan komma till mig om han inte får det som en gåva av Fadern”, säger Jesus (Joh 6:65). Vi har fått denna stora och oskattbara gåva. Vi är så djupt förenade med Kristus i hans kyrka att ingenting kan skilja oss åt. Men vi måste också medvetet och frivilligt bli kvar i denna djupa kärleksförening och leva i Jesu efterföljelse. ”Det är anden som ger liv, köttet är till ingen hjälp” (Joh 6:63), säger Jesus. Den helige Ande vill ständigt väcka oss till nytt liv och befria oss från köttets själviskhet och självupptagenhet. Det är vi som genom vårt sätt att leva avgör hur människor uppfattar kyrkan. Ser de något av Jesus, av hans godhet och kärlek i oss, då får de en mer positiv bild av kyrkan. Ser de bara vår småsinthet, vår svaghet och synd, då vänder de sig bort från kyrkan i besvikelse och avsmak. Det är vi som avgör vilken image kyrkan har här i Sverige. Även om de läser om allt ont som kyrkans medlemmar gör sig skyldiga till i andra länder, är det i sista hand hur vi som deras bekanta, grannar och kollegor lever som avgör vilken bild de får av kyrkan. Låt oss därför bli kvar i Jesu närhet och kärlek, så att vi kan återspegla något av hans godhet och sanning, ja, hans helighet.